

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ (Λουκ. 6, 31- 36)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Χειμαδίό, τό 1986)

1. Προϋπόθεση παραμονής στην Έκκλησία

Ὁ ἄνθρωπος δέν θά πάψει ποτέ, νά ἀγωνίζεται νά προστατεύσει τήν ζωή του, τήν οἰκογένειά του, τήν πατρίδα του. Καί νά δημιουργεῖ γύρω του, γύρω ἀπό τήν οἰκογένειά του, ἀπό τό σπίτι του, ἀπό τήν πατρίδα του, τείχη ἀσφαλείας, πότε μέ πέτρες, πότε μέ ἀσπίδες καί πότε μέ τίς φωνές του: «Θέλουμε εἰρήνη!»

Στήν ἀρχαία ἐποχή, εἶχαν μόνο τείχη μέ πέτρες. Ὅποιος ἔμπαινε μέσα σ' αὐτά εἶχε ἀσφάλεια καί ὅποιος ἔμεινε ἀπ' ἔξω κινδύνευε νά σφαγεῖ ἀπό τούς ἐχθρούς.

Μᾶς λέγει, τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο ὅτι ἀσφαλές τεῖχος μέσα στό ὁποῖο, ὅταν καταφύγει ὁ ἄνθρωπος σώζεται, εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ τόπος στόν ὁποῖο εἴμαστε ἐξασφαλισμένοι γιά τήν αἰώνια σωτηρία μας, καί ἔχουμε τήν βεβαιότητα ὅτι ὅσο βρισκόμαστε μέσα σ' αὐτή εἴμαστε ζωντανοί ἐν Χριστῷ. Ὅποιος καταφεύγει στήν Ἐκκλησία θά ζήσει αἰώνια. Ὅποιος μένει ἀπέξω κινδυνεύει νά χαθεῖ.

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀληθινή γνώση. Μᾶς διδάσκει τί εἴμαστε ἐμεῖς, τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ἡ γῆ, τί εἶναι ἡ σάρκα μας, τί εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Στήν Ἐκκλησία μπαίνουμε μέ τό νά βαπτιστοῦμε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἐξακολουθοῦμε νά μπαίνομε, ὅταν ἔχουμε ἀγάπη. Καί φεύγουμε ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἀπό τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅταν παύσουμε νά ἔχουμε ἀγάπη.

Ἄς δοῦμε τώρα, ὅταν μᾶς λέγει τό Εὐαγγέλιο ὅτι πρέπει νά ἔχουμε ἀγάπη, τί ἐννοεῖ; Πόση ἀγάπη χρειάζεται γιά νά μένουμε ἐν Χριστῷ στήν Ἐκκλησία καί νά ἔχουμε τήν ἐλπίδα νά πᾶμε στήν Βασιλεία Του;

Δέν ζοῦμε, δέν μποροῦμε νά ζοῦμε, ὁ καθένας μοναχός του. Μοναχά τους ζοῦνε τά θηρία. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κοινωνία. Καί μέσα στήν κοινωνία ἔχουν συναλλαγές, ἔχουν ἐπικοινωνία ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον.

Λέγει ο Χριστός: «ἂν ἀγαπᾶτε ἐκείνους πού σᾶς ἀγαπᾶνε, δέν ἔχετε ἀμοιβή. Καί οἱ πόρνες καί οἱ ἁμαρτωλοί καί οἱ ἐγκληματίες τό ἴδιο κάνουν. Ὅταν δανερίζετε τό γείτονά σας καί τή γειτόνισσά σας τό κόσκινο, τό ταψί, τό τσεκούρι σας καί ὁ,τιδήποτε ἄλλο, δέν ἔχετε μισθό γιατί περιμένετε νά σᾶς δανείσει, ὅταν θά ἔχετε ἀνάγκη καί ἐκεῖνος κάτι δικό του. Καί οἱ ἁμαρτωλοί καί οἱ ἐγκληματίες μεταξύ τους ἔχουν ἀγάπη, ἀλληλεγγύη, συνεργασία. Ὅμως δέν εἶναι αὐτή ἡ ἀληθινή ἀγάπη. Δέν εἶναι αὐτή ἡ ἀγάπη, ἐκείνη πού ἔχει ἀξία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ».

Δέν ἔχει ἀξία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νά ἀγαπάει ὁ πατέρας τό παιδί του. Τό γέννησε! Εἶναι φυσική καί ἠθική ὑποχρέωσή του νά τό ἀγαπάει καί νά θυσιάζεται γι' αὐτό. Ὅποιος δέν τό κάνει, δέν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τέρας, εἶναι διεστραμμένος. Καί μετά, τό παιδί του θά εἶναι πάντοτε κοντά του. Θά τόν παρηγορήσει στά γεράματά του, θά τόν γηροκομήσει, θά τόν περιποιηθεῖ. «Ἀγάπη», εἶπε ὁ Χριστός, «εἶναι νά ἀγαπᾶς τόν συνάνθρωπο, χωρίς νά περιμένεις ἀπό αὐτόν τίποτα. Ἐλεεῖτε καί δανερίζετε, χωρίς νά περιμένετε τίποτα, χωρίς νά περιμένετε ἀνταπόδοση».

Σέ μιά ἄλλη περίπτωση εἶπε ὁ Χριστός: «Ὅταν καλεῖτε στό τραπέζι σας, ἄνθρωπο νά φάει, μήν καλέσετε ἐκεῖνον, πού τήν ἄλλη ἐβδομάδα, θά σᾶς καλέσει στό δικό του, γιά νά γίνει ἀνταπόδοση. Καλέστε ἕνα φτωχό, ἕνα ζητιάνο, πού νά μήν ἔχει νά σᾶς τό ἀποδώσει, γιά νά δικαιουστε νά τό πάρετε στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

«Καί ἂν θέλετε νά εἴσαστε παιδιά τοῦ Ἐπουρανίου Πατρός νά ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας, ἐκείνους πού σᾶς μισοῦν, ἐκείνους πού σᾶς κακολογοῦν, ἐκείνους πού σᾶς ἔχουν βλάψει, ἐκείνους πού σᾶς ἔχουν ἀδικήσει, ἐκείνους πού ὅταν τούς βλέπετε μπροστά σας, ταραζέστε γιάτί σᾶς ἔχουν κάνει κακό. Καί τότε, ἂν ἀγαπᾶτε αὐτούς τούς ἀνθρώπους, θά εἴσαστε παιδιά τοῦ Ἐπουρανίου Πατέρα»

2. Ἡ πιό ὑπέροχη πράξη

Ἕνας πατέρας εἶχε τρία παιδιά. Ὅταν μεγάλωσαν τούς μοίρασε τήν περιουσία του. Καί τούς εἶπε:

-Παιδιά μου. Σᾶς τά ἔδωσα ὅλα. Κρατῶ ἀκόμη ἕνα πολύτιμο πράγμα, τό δαχτυλίδι μου. Ἔχει ἕνα μεγάλο διαμάντι. Εἶναι πολύτιμο. Θά τό δώσω σ' ἐκεῖνον πού θά κάνει τήν πιό καλή πράξη.

Μετά ἀπό λίγο καιρό, ἔρχεται ὁ μέγας γιός καί τοῦ λέγει:

-Πατέρα, ένας άνθρωπος μου έμπιστεύτηκε ολόκληρη τήν περιουσία του, ένα τεράστιο χρηματικό ποσό. Χωρίς χαρτιά και συμβόλαια. Μου τά έδωσε όλα στά χέρια μου. Καί μου είπε: «Πάρ' τα, νά μου τά φυλάξεις. Όταν τά χρειαστώ θά στά ζητήσω». Όταν ήρθε καί μου τά ζήτησε, του τά έδωσε όλα, μέχρι δεκάρας. Άν καί μπορούσα νά του πώ, μιά καί δέν είχε κανένα χαρτί: «Φύγε. Δέν σου δίνω, άπολύτως τίποτα».

Ό γυιός περίμενε νά άκούσει άπό τόν πατέρα του ένα μεγάλο «μπράβο!» Άλλά ό πατέρας κούνησε τό κεφάλι του καί του είπε:

- Παιδί μου, άλλοίμονο, αν δέν του τά έδινες όλα. Τότε θά ήσουν ένας παλιάνθρωπος. Άν θέλεις νά σε έπαιέσω γιατί δέν έγινες παλιάνθρωπος, κάνεις μεγάλο λάθος. Δέν έχει άξία ή πράξη σου αυτή.

Έρχεται ό δεύτερος γιός καί του λέγει:

-Έγώ, πατέρα, συνάντησα έναν άνθρωπο, ό όποιος μου έμπιστεύτηκε μεγάλα πράγματα. Μου έδωσε, ολόκληρο τόν έαυτό του. Καί έγώ δέν τόν έκμεταλλεύτηκα. Τόν προστάτευσα καί του φάνηκα χρήσιμος.

Άπάντησε ό πατέρας:

-Παιδί μου, έτσι είναι οι άνθρωποι. Έδω ήρθε ό άνθρωπος μέ όλη του τήν ειλικρίνεια καί έπесе στά χέρια σου, όπως πηγαίνει τό μωρό στην άγκαλιά της μητέρας του, καί καμαρώνεις γιατί αυτό τόν άνθρωπο τόν προστάτευσες; Δέν είναι μεγάλη ή πράξη σου παιδί μου. Εύγενική είναι, καλή είναι, ανθρώπινη είναι, αλλά δέν είναι μεγάλη.

Έρθε καί ό τρίτος γιός καί είπε:

-Ένώ, περπατούσα στον δρόμο, είδα ένα άνθρωπο πού μέ είχε βλάψει, έναν έχθρό μου. Καθόταν σ' ένα ψηλό βράχο καί άποκοιμήθηκε στην άκρη. Ήταν έτοιμος νά πέσει κάτω καί νά σκοτωθει. Όταν είδα ότι, κινδυνεύει νά πέσει, έτρεξα, τόν έπιασα άπό τό χέρι, τόν ξύπνησα καί του είπα: «τράβα παραπάνω, θά πέσεις».

Λέει ό πατέρας:

-Παιδί μου, αυτή είναι καλή πράξη. Σε σένα θά δώσω τό δαχτυλίδι.

3. Βαδίζοντας στην «Οδό άγάπης»

Πηγαίνουμε σέ μιά πόλη τῆς Ἰταλίας, πού λέγεται Μπολονία. Ἐκεῖ, ὑπάρχει μιά ὁδός, πού φέρει τό ὄνομα: «Ὁδός ἀγάπης». Πῶς πῆρε αὐτό τό ὄνομα;

Σ' ἐκεῖνο τόν τόπο ζοῦσε παληά μιά χήρα γυναίκα μέ τό μονάκριβο παιδί της, πού ἦταν ἡ ἐλπίδα καί τό καμάρι τῆς ζωῆς της. Ἀλλά μιά ἡμέρα, τό παλληκάρι ἄρχισε λογομαχία μ' ἕναν ἄλλο νεαρό. Λόγο, τό λόγο ἄναψε καυγάς καί ὁ νεαρός τράβηξε ἕνα μαχαίρι καί τόν σκότωσε. Ὅταν ὁ δράστης κατάλαβε τί ἔκανε ταραχτήκε. Ἔτρεξε νά βρεῖ καταφύγιο. Καί χωρίς νά ξέρει ποῦ πάει, χτύπησε τήν πόρτα τῆς χήρας, τῆς μητέρας τοῦ νεκροῦ. Ἄνοιξε ἐκείνη, χωρίς νά ξέρει τίποτα καί τόν ἔμπασε μέσα.

Ὅταν μπῆκε μέσα, ἔπεσε στά πόδια της, καί τῆς λέει:

-Σῶσε με! Σκότωσα ἄνθρωπο. Ἔρχονται νά μέ πιάσουν καί θά μέ σκοτώσουν. Γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κρύψε με!

Ἡ μητέρα, χωρίς νά ξέρει ποιόν εἶχε σκοτώσει ὁ νεαρός, τόν ἔκρυψε στό πιό ἀσφαλές μέρος τοῦ σπιτιοῦ της. Σέ λίγο, καταφθάνουν οἱ ἀστυνόμοι.

- Τί εἶναι; Τί θέλετε;

-Κάποιος κρύφτηκε σ' αὐτήν τήν περιοχή. Μήν εἶναι στό σπίτι σου;

-Ἐλεύθεροι νά ψάξετε, ὅπου θέλετε. Ἀνοιχτε, ὅπου θέλετε, κοιτάχτε. Δέν ἔχω κρύψει κανέναν.

Ἔψαξαν παντοῦ καί δέν βρῆκαν τίποτα. Ἀλλά ὅταν ἔφευγαν λέει ἕνας ἀστυνομικός στό διπλανό του:

- Ἄχ καί νά ἤξερε αὐτή ἡ κακομοίρα, ὅτι ψάχνουμε τό δολοφόνο τοῦ γιοῦ της!

Ὅταν τό ἄκουσε, ἡ γυναίκα λιποθύμησε. Γύρισαν πίσω οἱ ἀστυνόμοι καί τή συνέφεραν. Καί ἐκείνη, στέκει βουβή.

-Μήπως ξέρεις; Τήν ξαναρωτοῦν.

-Ὅχι, δέν ξέρω τίποτα.

Ὅταν ἔφευγαν πῆγε στό εἰκονοστάσι, γονάτισε μπροστά στήν ἄχραντη εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί εἶπε τά λόγια τοῦ ἁγίου καί δικαίου προφήτου Ἰώβ: «Σύ μοῦ τό ἔδωσες Κύριε, Σύ μοῦ τό πῆρες. Νά εἶναι τό ὄνομά Σου εὐλογημένο εἰς τούς αἰῶνας. Ἐγώ μόνη μου ἦρθα στή γῆ, μόνη μου θά φύγω».

Καί, ἀφοῦ κοίταξε πάλι τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καί κατάλαβε τί τῆς ζητάει.

Πήγε στο μέρος πού ήταν κρυμμένο τό παιδί, ό φονιάς καί τοῦ λέει:

-Παιδί μου, πρέπει νά ξέρεις ότι σκότωσες τόν γιό μου. Από αὐτή τή στιγμή, ἐγώ σέ υἱοθετῶ, σέ παίρνω στή θέση τοῦ παιδιοῦ μου. Καί ἄν σέ πιάσουν θά ρθῶ στό δικαστήριο, νά σέ ὑποστηρίξω, γιά νά σωθεῖς.

Πραγματικά ἔπιασαν τό νεαρό καί τόν πήγαν στό κακουργοδικεῖο. Καί πήγε ἡ μητέρα ἐκείνη καί ζητοῦσε γονατιστή ἀπό τούς δικαστές, στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νά συγχωρήσουν τό δολοφόνο τοῦ παιδιοῦ της. Οἱ δικαστές συγκινήθηκαν καί τόν ἄφησαν ἐλεύθερο. Καί ἀπό τότε, ό δρόμος ἐκεῖνος ὀνομάστηκε: «Ὁδός ἀγάπης», γιά νά θυμόμαστε ότι:

Ὅπως δέν ἐπιτρέπεται νά ζοῦμε κυριευμένοι ἀπό τά πάθη τῆς σάρκας καί νά κάνουμε πορνεῖες καί μοιχεῖες, ἐπειδή τό ἀπαιτεῖ ἡ σάρκα μας, ἔτσι δέν ἐπιτρέπεται καί νά μισοῦμε τούς ἐχθρούς μας, ἐπειδή μᾶς σπρώχνει σ' αὐτό ἕνα ἄλλο πάθος, ὄχι σαρκικό, ἀλλά ψυχικό. Γιατί ό Χριστός μᾶς λέει ότι ἄν θέλουμε νά γίνουμε τέκνα Του, πρέπει τά πάθη καί τῆς σάρκας καί τῆς ψυχῆς νά τά νικήσουμε καί νά τά νεκρώσουμε. Καί νά εἴμαστε εὐσπλαχνοί, ὄχι μόνο στά παιδιά μας, ἀλλά καί στούς ἐχθρούς μας.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο νά μᾶς δίνει σοφία καί σύνεση, νά ἀναζητοῦμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ πού φωτίζει τίς ψυχές, γιά νά μπορέσουμε νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τά φθοροποιά πάθη. Καί ἄς καταλάβουμε ότι ὄλα τά πάθη εἶναι δαιμονικά καί ὀλέθρια, ἀλλά τό χειρότερο ἀπό ὄλα εἶναι νά ἔχει κανεῖς μίσος καί κακία.

Ἄς φροντίζουμε λοιπόν νά γεμίζουμε τήν καρδιά μας μέ ἀγάπη, γιατί αὐτή θά μᾶς φέρει κοντά στό Χριστό καί στή Βασιλεία Του. «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί» Ὅποιος ἔχει ἀγάπη, εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ὅποιος δέν ἔχει βρίσκεται στό σκοτάδι.